

Els caixers automàtics somien xais elèctrics?

Un relat de: [Joan Colom](#)

Ja estava una mica mosca perquè, encara en dejú a les 8:30, després de l'extracció de sang per a una analítica i abans d'abandonar el Centre de Salut Urgell/Gran Via de DKV (multinacional alemanya que feia anys havia absorbit l'antiga PREVIASA, que ara formava part de la també multinacional alemanya ERGO INTERNATIONAL i que havia hagut d'acceptar les restriccions en matèria hospitalària imposades per la també multinacional alemanya FRESENIUS HELIOS, perquè no sé si els lectors sabran que la sanitat privada o privatitzada és un dels millors negocis que hi ha al món, després de la guerra, és clar), en demanar hora per a l'especialista que només visitava els divendres, la recepcionista li havia dit que el primer divendres del nou any, vigília de Reis, no podia ser perquè ells feien festa, i hauria de passar-lo al 12 de gener.

Un cop esmorçat, havia decidit anar a l'oficina de CAIXABANK ("La Caixa") de Muntaner/Rosselló, que una amiga del barri li havia indicat que era la més propera des que van tancar la d'Urgell/Provença. El propòsit era complir amb la rutina semestral del donatiu a la Fundació ARRELS, i com que el cas és ben curiós em permetré explicar el perquè d'aquests ingressos. Feia cinc anys, quan va anar a la seu d'aquesta ONG, al carrer Riereta del Raval, per informar-los que havia decidit declarar-la hereva universal i els va entregar una còpia simple del testament, va observar en els seus interlocutors certes reticències, entre les quals hi havia una qüestió pràctica: ¿com se n'assabentarien, de la seva defunció? Aleshores se li va ocórrer una solució senzilla i que, a més, li permetria anar ajudant la Fundació en vida: sengles donatius de 90 euros cada mes de juliol i de desembre; si algun any fallava aquest compromís, sabrien que era el moment de trucar a algun dels telèfons de contacte que els havia deixat, per saber si efectivament s'havia mort o havia tingut més mala sort i patia una demència.

Tornant a la peripècia de CAIXABANK, havia entrat a l'oficina esmentada i s'havia trobat un panorama insòlit: en un local espaiós però pràcticament buit, a l'esquerra hi havia una llarga bateria de caixers automàtics, al fons unes mampares revelaven la presència de cel·les més privades (potser del director i el sotsdirector) i, repartides pel mig, unes quantes tauletes amb cadires, que perfectament podrien haver estat les d'un bar i que l'amiga que l'havia adreçat allà li havia comentat que era on habitualment tenien lloc les entrevistes amb l'agent comercial assignat. També li havia explicat que a cada tauleta hi havia un petit bol amb caramels i al fons màquines expenedores de cafè i d'ampolletes d'aigua, tot de franc, per entretenir l'espera. Se suposa que aquesta manera informal d'atendre els clients, diluint la barrera entre agent comercial i estalviador o inversor, efectiu o potencial, i creant una il·lusió de complicitat afavorida per l'ús indiscriminat del tuteig, marcava la tendència de la qual aquests locals n'eren l'experiència pilot. El que no va veure enlloc, però, era el mostrador del caixer (d'una persona fent de caixer, vull dir), però sí el de recepció, a pocs metres de l'accés, estret i rematat a dalt per un pla inclinat a manera de faristol, tan modern que, en lloc de lluir frontalment el rètol "Recepció" o "Informació", hi posava "hola" tal qual, sense "H" majúscula ni signe d'admiració. Darrera d'aquest mostrador, un jove reclamava l'atenció dels nouvinguts. Quan li va arribar el torn i va exposar al recepcionista el motiu de la visita (fer un ingrés en metàl·lic en un compte de CAIXABANC d'una altra oficina de Barcelona), va ser convidat a esperar que li arribés el torn en una segona cua, aquesta per accedir a un caixer automàtic comptant amb l'ajut d'una jove empleada. Mentrestant, fent petar la xerrada amb una senyora que també s'esperava per a no sé què, van acabar preguntant-se si el següent pas en la imparable reducció de personal seria la substitució dels joves empleats per robots.

Quan l'assistenta dels usuaris de caixer automàtic va acabar amb la senyora que el precedia i ell va explicar per segona vegada l'operació que volia dur a terme, li va anar detallant els inputs que havia de cursar, tots rematats amb l'opció "Continua". No recordava exactament quant de temps va romandre davant de la consola però li va semblar més llarg que un dia sense pa: idioma, català; que es tractava d'un ingrés; que el faria amb diners; que volia un comprovant; el seu nom i cognoms; l'IBAN del compte destinatari, que duia anotat en un paper i del qual va haver de repetir el primer bloc perquè no s'havia adonat que els dos primers caràcters, "ES", ja hi figuraven per defecte a la casella. Quan va arribar l'hora d'introduir per la ranura corresponent els diners que duia preparats, un bitllet de cinquanta euros i dos de vint, que de primer pretenia ficar d'un en un i per la vora més estreta, l'assessora el va corregir dient-li que els havia d'introduir junts i per la vora llarga. Després d'això i d'uns sorollets, els diners van tornar a sortir per la ranura, i per una altra més curta el comprovant de l'operació, que havia estat avortada.

Efectivament, en pantalla sortia l'avís "Operació cancel·lada" o alguna cosa així, i en el paperet comprovant, on hi figuraven les dades subministrades, els codis d'entitat, oficina i operació, i la data i hora, però també "INGRÉS DE BITLLETS Import: ***** euros", acabava posant-hi: "Per poder fer l'ingrés cal que utilitzi una targeta o llibreta de CaixaBank o bé, fer-ho per finestreta. Disculpi les molèsties. 000.09077 GRÀCIES PER UTILITZAR AQUEST SERVEI". En vista del seu estorament, l'assistenta li va aclarir el que podia haver passat: per als ingressos en metàl·lic des d'un caixer automàtic hi havia un límit de 999 euros (limitació a tres dígits?) que no només afectava

a la quantitat a ingressar sinó al total d'ingressos del dia en el compte beneficiari, i que tant podia ser que en aquell moment el compte ja hagués assolit aquesta xifra com que, havent totalitzat els abonaments 910 euros, amb un nou ingrés de 90 euros ja se superés el límit diari. Va quedar decebut (tot i que, en el fons, reconfortat) en veure amb quina facilitat se n'anava a fer punyetes tanta parafernàlia tecnològica. Entenia que, per raons de política de seguretat, interessés limitar la quantitat d'efectiu admissible en un caixer automàtic, però vincular aquesta restricció al compte receptor li semblava un despropòsit.

Quant a procediments alternatius per realitzar aquell ingrés, li va dir a la noia que ell no tenia compte a CAIXABANK i que fer una transferència des d'una altra entitat bancària li comportaria despeses, així que li va demanar, si és que encara quedaven oficines CAIXABANK amb "finestreta", és a dir, amb un caixer o caixera de debò, quina era la més propera. Va resultar que en tenia una ben a prop de casa, al carrer Mallorca a tocar de Casanova. ¡Tot i haver-hi passat pel davant milers de vegades i dinar gairebé cada dia al restaurant del davant, mentre era a Barcelona, se n'havia oblidat!

En resum: en l'oficina de Mallorca la caixera va efectuar la gestió sense problemes i, tot i que també va haver de fer cua, li va semblar que l'estada havia estat més curta que a Muntaner/Rosselló. Res d'això no és ficció: m'ho acaba d'explicar per telèfon l'amic Carles.